

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

STRACH

STRACH

PSYCHOTHRILLER

C. L. TAYLOR

2018

Copyright © C. L. Taylor 2018
Translation © 2018 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FEAR
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2018,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2018

ISBN: 978-80-7498-303-0

*Pro mého kamaráda Scotta Jamese,
který necouvne před žádnou výzvou*

1. kapitola

Lou

Sobota 24. března 2007

Nenávidím překvapení. Nenávidím je tak moc, že když mi Ben v pondělí zavolal do práce a řekl mi, ať si víkend nechám volný, protože mě chce něčím překvapit, měla jsem sto chutí praštit mu telefonem. Ale předstírala jsem nadšení.

„Není ti nic?“ ptá se mě teď. „Nedělá se ti při jízdě špatně, že ne?“

Jestli jsem pobledlá, tak to vůbec nesouvisí s tím, že se v jeho otlučeném Volkswagenu Golf řítíme po silnici A2.

„Ne, jsem v pohodě,“ odpovím. „Ale byla bych ráda, kdybys mi prozradil, kam jedeme.“

Ben si přiloží prst k ústům a pak se usměje. „Už to brzo zjistíš.“

Původně měl být jen známost na jednu noc. Čekala jsem, že sotva naše upocená těla zchladnou, odporoučí se z mé postele i z mého života. Ale nestalo se. Zůstal u mě až do rána a pak trval na tom, že mě vezme na snídani. Svolila jsem, zčásti prostě proto, že mi to připadalo míň trapné než odmítnout. A hlavně proto, že jsem byla vyhládlá a doma jsem nic k jídlu neměla.

Zůstali jsme v kavárně přes dvě hodiny. Dozvěděla jsem se o Benovi, že pracuje jako grafik na volné noze, nikdy nebyl na žádném koncertě a jeho táta je strašný hypochondr. O sobě jsem mu prozradila, že jsem jedináček, dělám projektovou manažerku ve společnosti zabývající se e-learningem a táta mi nedávno umřel. Okamžitě se natáhl přes stůl, stiskl mi ruku a řekl mi, že je mu to moc líto. Když se zeptal, jestli jsme si s tátou byli hodně blízcí, změnila jsem téma.

Dřív nebo později se do tátova domu v zelené zvlněné krajině Worcestershiru, kde jsem prožila dětství, budu muset vrátit, abych ho uklidila, dala do pořádku a nabídla k prodeji, ale mám dobrý důvod, proč se tomu místu už osmnáct let vyhýbám.

„Za chvilíčku se všechno dozvíš,“ ujišťuje mě Ben, když míjíme ukazatel na Dover, Eurotunel, Canterbury a Chatham. „Už aspoň tušíš, kam máme namířeno?“

Svírá se mi žaludek, ale snažím se udržet bezstarostný tón. „V Canterbury je pěkná katedrála. Doufám, že se tam se mnou nehodláš oženit. Nesbalila jsem si svatební šaty.“

Kdyby mě Ben znal dobře, postřehl by, že mám hlas o půl oktávy vyšší než normálně a že se usmívám dost křečovitě. Zeptal by se mě, co se děje, místo aby zavtipkoval o bleskových svatbách v Las Vegas. Ale chodíme spolu teprve měsíc. Neví o mně skoro nic.

Ve snaze ovládnout úzkost si chvíli zpívám s cédéčkem Arctic Monkeys, které Benovi v autě hraje, a pak začnu plácát páte přes deváté. Probíráme seriál, který jsme poslední týden hlтали na DVD, nejnovější skandál ve světě celebrit, který propírají noviny, i to, odkud jsme se dívali na zatmění Měsíce, a kilometry ubíhají. Víím, že se nemám čeho bát. Je mi dvaatřicet, ne čtrnáct, a Ben po mně nechtěl, ať si sbalím cestovní pas. Ale stejně jako bych měla v žaludku kámen.

„Už tam budeme?“ vyzvídám, zatímco Ben pije z láhve vodu. Rozchechtá se, až poprská volant. „Copak je ti pět?“

STRACH

„Ne, ale jsem netrpělivá.“

„Měl jsem ti zavázat oči. Anebo,“ zlehka mě dlobune, „ti dát roubík.“

Celá se napnu, ale donutím se k smíchu. „Nejsi doufám na sado maso a podobný úchylárny?“

„Kdo tvrdí, že jsou to úchylárny?“

Zase se rozesmějeme. Smějeme se spolu hodně, už od první chvíle, kdy jsme se potkali v jedné hospodě v Soho. Byla jsem na párty a vylila jsem si na tričko skoro plnou sklenici červeného vína. Když jsem se hrnula na dámskou toaletu, Ben zrovna vycházel z pánské. Všiml si, že jsem v chvatu vytrousila peněženku, a počkal přede dveřmi, aby mi ji vrátil. Slušelo mu to, choval se mile a já byla opilá, takže když se mě zeptal, jestli mi může koupit pití, souhlasila jsem.

Od našeho prvního setkání uběhl už měsíc. Za další dva se rozejdeme. Anebo dřív. Je mi dvaatřicet a ještě mi žádný vztah nevydržel déle než tři měsíce. Dřív nebo později to podělám. Jako obvykle.

Odbočíme ze silnice M2 u ukazatele na Canterbury, Dover, Margate a Ramsgate. Nezdá se mi, že by se mnou chtěl strávit víkend u moře v Margate, i když by to mohla být zábava. Takže určitě jedeme do Canterbury, kam jinam. Možná jsem si přece jen měla sbalit bílé šaty.

„Prozrad' mi, kam jedeme,“ naléhám.

Ben se usměje, ale mlčí. Usmívá se, ještě když sjíždíme z kruhového objezdu a najíždíme zpátky na A2.

„Nešvindluj,“ pokará mě, když sáhnu po telefonu. „Jestli se koukneš na Google mapy, zkazíš mi překvápko.“

Přesně to jsem měla v úmyslu.

Když neuhneme odbočkou ke Canterbury a vzápětí mineme ukazatel *Dover 27km*, pevně sevru rukou okraj sedadla. Jediný důvod k cestě do Doveru je chytit trajekt do Calais. Ale Ben mi přece neřekl, ať si vezmu pas. Možná objevil nějaké idylické

místo poblíž, třeba nějakou malebnou rybářskou vesnicí, odkud není na trajekty a lodě vidět.

„Už tam skoro jsme,“ oznámí mi, když projíždíme Doverem a mezi budovami se vyloupne šedivý pruh moře. „Bude se ti to děsně líbit, věř mi.“

Věř mi. Musíš mi věřit, Lou. Budeš se mnou v bezpečí, slibuju. Miluju tě. To přece víš, ne?

„Bene...“

Už jsme jen pár set metrů od terminálu trajektů, šedivě a hranatě se rýsuje proti moři. Uháníme po silnici, a když se přiblížíme k branám, Ben zpomalí.

„Bene, ale já –“

„Žádné strachy.“ Zařadí se do fronty vozů a zastaví. „Tvůj pas mám. Nezapínej mě, sebral jsem ti ho ze šuplíku ve stole, když jsi vařila večeři a –“

„Já nemůžu.“

„Cože?“

Vezmu za klikku, ale dveře se neotevřou.

Zkusím to znova. A zas. Zatáhnu. Pustím. Zatáhnu. Pustím. Ten černý kus umělé hmoty se hýbe, ale dveře se ne a ne otevřít. Zamkl mě tu.

Všechno bude v pohodě, Lou. Tohle jsme přece chtěli. Začít nový život. Jen ty a já. Začít pěkně od začátku na místě, kde nás nikdo nebude odsuzovat. Můžeme spolu být už napořád.

Co okno? Když ho otevřu, rozepnu si pás a vykloním se, třeba se mi povede otevřít dveře zvenčí. A dostat se z auta.

„Lou?“

Snažím se otáčet klikkou okna, jenže mám ruku celou zpcenou a prsty mi podkluzují.

„Udělal se ti špatně? Už si můžeš otevřít. Promiň, to centrální zamykání –“

Vyskočím z vozu, opře se do mě poryv studeného větru a rozvíří mi vlasy. Najednou je mi zase čtrnáct.

STRACH

Mike je moje životní láska a já jeho. Veze mě do Francie na romantický víkend. Ráno jsem si jako obvykle oblékla školní uniformu, ale místo abych autobusem dojela až ke škole, vystoupila jsem o stanici dřív na rohu Holy Lane. Mike tam na mě čekal v autě. Řekl mi, ať si do školní brašny sbalím toaletní potřeby, rezervní oblečení a cestovní pas. O zbytek se prý postará.

2. kapitola

Wendy

Neděle 8. dubna 2007

„Monty!“ Wendy Harrisonová odloží lopatku, opráší si ze zahradnických rukavic hlínu a napřímí se. „Monty, jdeme domů!“

Z keřů se hned vynoří strakatý špringršpaněl a rozeběhne se trávou k ní, až mu z tlamy vlaje růžový jazyk.

„No ahoj, Montíku,“ pohládí ho Wendy po hlavě. „Oba si zasloužíme nějakou dobrůtku, co říkáš?“

Když pes uslyší slovo dobrůtka, nastraží uši. Poslušně kluše za paničkou do řadového domku na okraji Malvernu a nespouští z ní pohled.

Wendy si ukousne kus sušenky s vanilkovým krémem, rozžvýká ho, spolkne a hned si strčí do úst zbytek. Když ho sní, napije se čaje a sáhne po další sušence. Původně si chtěla vzít jenom jednu. Dokonce si to zapsala do hubnouceho deníku – „sušenka s krémem, 60 kalorií“ –, jenže teď je najednou pryč půl balíčku.

Čert to vem, pomyslí si a přejede prstem přes touchpad laptopu. *Začnu až od zítřka.*

Poslední půlhodinu přecvakává sem a tam mezi třemi sociálními sítěmi – Facebookem, Twitterem a Instagramem. Sedí dneska u počítače už počtvrté, a to jsou teprve dvě odpoledne. Zkoušela přijít na jiné myšlenky – zahradničením, účetnictvím, kterému se na poloviční úvazek věnuje, a venčením Montyho –, ale stejně je duchem pořád na těch třech stránkách. Neobjevily se tam nějaké nové příspěvky? Text, fotka, cokoli? Žaludek se jí svírá úzkostí. Co když nějaký příspěvek zmizí, než si ho stačí přečíst? Co když jí unikne něco důležitého?

Ani si nepamatuje, co ji vlastně přimělo vyhledat si Lou Wandsworthovou v Googlu. Možná ji inspiroval hovor s kamarádkou Angelou o tom, že se na Facebooku dají najít někdejší spolužáci, možná novinový článek, anebo prostě měla jeden z těch dní, kdy se probudila s pocitem, že jí mozek halí černý mrak, a nic ji netěšilo, dokonce jí nezvedlo náladu, ani když jí Monty položil hlavu na koleno a pátravě na ni upřel hnědé oči.

Najít Lou jí netrvalo dlouho. Žádná jiná Louisa Wandsworthová na Facebooku nebyla. Potíž vězela v tom, že na její stránce viděla jenom jméno, profilový obrázek s komiksovou postavičkou a seznam přátel. Nic víc. Angela jí pomohla založit si vlastní facebookový profil, jenže pomocí toho nemohla Lou kontaktovat. A tak si založila ještě jeden, dala si jméno Saskia Kennedyová a nahrála si tam několik fotografií stažených z internetu, na kterých byla žena přibližně stejně stará jako Lou.

Když ťukala na tlačítko „přidat do přátel“, srdce se jí v hrudi chvělo. Ale nic se nestalo. Lou její žádost ignorovala. Plynuly dny, pak týdny. Wendy si zkusila do Googlu zadat *jak někoho přimět, aby na Facebooku přijal žádost o přátelství*.

Dozvěděla se, že působí podezřele, když nemáte moc přátel a žádné společné, a tak začala naslepo žádat o přátelství lidi z Londýna, kteří vypadali, že jsou zhruba v Louisině věku. S muži to bylo snadné – žena na její profilové fotografii byla atraktivní –, u žen trvalo delší dobu, než aspoň některé její žá-

dost přijaly. Když měla padesát přátel a zeď plnou memů, rádo-by vtipných fotek a krátkých příspěvků podobných těm, jaké nahrávali její „vrstevníci“, zkusila požádat o přátelství několik Louisiných přátel. K jejímu úžasu jich nejmíň šest žádost přijalo. A když zkusila napodruhé poslat žádost Louise, uspěla taky.

A získala přístup k Louisiným příspěvkům.

S vítězoslavným pocitem otevřela její fotoalba. Po měsících detektivní práce se konečně dobrala k tomu, co hledala. A neobjevila jen jednu Louisinu fotku; v albech jich byly desítky a desítky. Lou měla dlouhé hnědé vlasy a nosila je stažené do ohonu. Trochu si líčila oči, ale rtěnku nepoužívala. Byla hubená, ale ne zrovna atraktivně. Bunda na ní visela a sukně jí kolem nohou plandala. Navzdory mládí působila ztrhaně a měla propadlé tváře – připomínala maratónské běžce anebo lidi z fotek v časopisech o hubnutí, kteří během několika měsíců shodili třicet kilo.

Když si Wendy fotky prohlížela, v žaludku jako by jí těžklo závaží. Lou sice nebyla konvenční krásky, ale na všech snímcích byla obklopená lidmi. Některé fotky ji zachycovaly, jak si v potměných barech připíjí s mladými svěžími přáteli. Na jiných dováděla v moři během nějaké exotické dovolené a spod šňůrkových bikin jí nevykukoval ani gram tuku. Lou, jak stojí na vrcholu hory v bundě s pevně utaženou kapucí a triumfálně se usmívá. Lou, jak pózuje ve společenských šatech, s jednou nohou ohnutou dozadu jako filmová hvězdička z padesátých let a líbá bruneta oblečeného jako Clark Gable. Podle všeho žila naplno, byla oblíbená, zcestovalá a spokojená. Měla všechno, čeho se Wendy nedostávalo.

Wendy se pak na Facebook týden nepřihlásila. Dokonce laptop ani neotevřela. I jen z pohledu na něj se jí dělalo nanic.

Ale pak v ní převládla zvědavost.

„Jenom se tam rychle mrknu,“ řekla Montymu, když usedala ke stolu v jídelně a rozevírala laptop. „A pak se na to vykašlu.“

To bylo před sedmi měsíci.

STRACH

„Jenom minutku, Monty,“ řekne teď, protože pes ji šťouchá do kolene. „A hned se půjdeme projít.“

Sáhne pro další sušenku a strčí si ji do pusy. Venku se sbírají bouřkové mraky. Jestli se nevydají na procházku hned, tak zmoknou. *Jenom naposled rychle zkontroluju, co je nového, slibuje si Wendy s prstem na touchpadu, a jdu si pro kabát.*

Při pohledu na obrazovku zalapá po dechu, až jí drobeček sušenky vletí do průdušnice a rozkašle ji. Lou zrovna napsala na Facebook nový příspěvek.

Dostala jsem tu práci v Malvernu a za měsíc se stěhuju. Londýne, bude se mi po tobě stýskat.

3. kapitola

Lou

Sobota 21. dubna 2007

Celý měsíc jsem se na tuhle chvíli pokoušela v duchu připravit, ale hromada vzpomínek, která mě zaplavila, sotva jsem ze silnice A4440 zahlédla vrcholky Malvern Hills vlnící se jako dračí hřbet, mi stejně vzala dech. Vybavilo se mi, jak si kupuju cukrátku v bílých papírových sáčcích, jak se směju holkám z internátní školy, které nosí hnědé batmanovské pláště, jak jdu s mámou a tátou k pramenu svaté Anny a mám pocit, jako bych se drápala na velehoru, jak poprvé vcházím do klubu bojových umění a žaludek se mi svírá nervozitou. V duchu vidím Mika, jak se na mě usmívá a na přivítanou mi podává ruku. Abych ten výjev vypudila z mysli, pokouším se soustředit na silnici. Minu Malvern a uháním po A4103 k Acton Green. Nikdy dřív jsem tady auto neřídila – řidičák jsem si udělala až v Londýně –, ale dobře si tuhle cestu pamatuju, protože mě tudy táta vozil na karate a zpátky. Když míjím jeho oblíbenou hospodu U psa a kachny, pípne mi na sedadle spolujezdce mobil. Hmátnu po něm s nadějí, že je to textovka od Bena, i když je mi jasné, že ne.

STRACH

Od toho příšerného odpoledne v Doveru před čtyřmi týdny jsem se s ním neviděla ani se mi neozval. Když jsem utekla, vydal se za mnou a po necelém kilometru mě na nábřeží dohnal.

„Louiso?“ Nechal auto na zákazu stání, doběhl ke mně, chytil mě za ruku a přiměl mě zastavit. „Co se děje? Co je ti?“

Zavrtěla jsem hlavou a proklínala se za to, co se chystám udělat.

„Co je ti?“ naléhal. „Co se stalo?“

Když jsem mu řekla, že už bychom se neměli vídat, ustaraný výraz v jeho tváři vystřídal zmatek. Ptal se proč. Chtěl vědět, co udělal špatně.

„Nic,“ ujistila jsem ho. „Vůbec nic.“

Pátral po odpovědi v mojí tváři. „Tak proč?“

Nemohla jsem mu to říct. Vždyť jsem strávila posledních osmnáct let předstíráním, že Mike Hughes neexistuje. A tak jsem jenom zamumlala cosi o tom, že na mě moc spěchá. Že nejsem na vážnější vztah připravená. Že chceme každý něco jiného.

Cestu vlakem zpátky do Londýna jsem probřečela, natácela jsem se k oknu, aby to člověk na sedadle vedle mě neviděl. Ben si nezasloužil, co jsem mu provedla. Ani muži, se kterými jsem chodila dřív, si nezasloužili, abych jim dala kopačky, lhala a utekla před nimi. Jestli se konečně nepostavím čelem k tomu, co se stalo, když mi bylo čtrnáct, zůstanu až do konce života o samotě.

Mrknu se na telefon. Textovka je od mojí nejlepší kamarádky Alice, ptá se mě, jestli jsem do tátova domu dorazila v pořádku. Hodím telefon zpátky na sedadlo, dám levý blinkr, a místo abych pokračovala do Acton Green, odbočím k Ledbury – kde bydlí Mike. Nikdy jsem u něj doma nebyla. Co bych tam taky dělala? Byl uznávaný člen místní komunity, trenér karate, který pořádá zábavné běhy a soutěže, aby získal peníze na dobročinnost. A navíc žil se svojí ženou Dee. Dařilo se mu udržovat náš

„poměr“ v tajnosti. První pusy jsme si dali v šatně za dódžó. Bylo mi čtrnáct a bylo to skoro rok poté, co jsem začala na karate chodit. Poprvé jsme šoustali v –

To slovo už nikdy nepoužívej.

Ze vzpomínek šlehne Mikův hlas.

Šoustání je sex bez citů, Louiso. To neprovozuju a rozhodně to spolu dělat nebudeme. Až spolu poprvé strávíme noc, bude to proto, že se milujeme, a dáme si to najevo tím, že –

Zapnu rádio a otočím ovladačem hlasitosti doprava. Z náhlé exploze hluku z reproduktorů mi div neprasknou bubínky, ale neztlumím ho. Písničku sice moc neznám, ale stejně se dám do zpěvu a křičím do melodie nesmyslný text, abych přehlušila Mikův hlas, který se dere z každé kratičkové pauzy mezi notami a domáhá se pozornosti.

Mike mě sice k sobě domů nikdy nevzal, ale věděla jsem, kde bydlí. Věděla jsem o něm všechno, anebo přinejmenším tolik, kolik mohla zjistit čtrnáctiletá holka bez přístupu k internetu. Všechno jsem si zapisovala do deníku. Poslouchala jsem rozhovory rodičů s ostatními trenéry. Nenápadně jsem se na něj vyptávala starších žáků. A v těch vzácných chvílích, kdy jsme s Mikem osaměli, jsem mu visela na rtech a hltala každé jeho slovo. To se odehrávalo už předtím, než jsme se poprvé políbili. Dávno předtím.

Když zahýbám doprava do New Mills Way – jednu ulici od Mikova domu –, odhodlání mě opustí a vystřídá ho čirá hrůza. Co to provádím? Vždyť jsem si slíbila, že napřed věnuju pár týdnů úklidu tátova domu a rozkoukám se v práci, a teprve pak Míka vystopuju. Před odjezdem jsem si ho progooglila, abych se ujistila, že si nezměnil jméno nebo někam nezmizel. Ne, bydlí pořád na stejné adrese na předměstí Malvernu jako před osmnácti lety a založil si vlastní dopravní firmu. Karate už ale neučí, díkybohu.

Zaparkuju, zhrouťím se na volant a v jediném roztržšeném výdechu mi z plic unikne veškerý vzduch. Nemám tušení, co

STRACH

mě čeká, až mu zaklepu na dveře. Třeba mi přijde otevřít jeho žena. Anebo dítě – pokud tedy nějaké má. Co v takovém případě řeknu? Ahoj, já jsem Louisa, ta holka, co ji tvůj táta zneužíval. Je táta doma?

Nechápu, proč svaluješ všechnu vinu na mě. Věděla jsi přece, do čeho jdeš.

Sklapni, poručím tomu hlasu. Bylo mi čtrnáct. Nevěděla jsem vůbec nic.

Jestli jsem provedl něco tak hrozného, proč jsi proti mně nesvědčila u soudu?

Protože jsem měla strach, co mi uděláš, jestli tě neodsoudí.

Lžeš, přiznej se. Nesvědčila jsi proti mně, protože jsi mě milovala.

Ne, tak to není.

To ty jsi řekla „miluju tě“ jako první. Tvrdila jsi, že si mě chceš vzít a mít se mnou děti. Víš, proč ti krachuje jeden vztah za druhým? Víš, proč jsi dala Benovi košem? Protože mě miluješ ještě teď.

„Ne.“ Praštím pěstmi do volantu a stisknu klakson, abych vypudila Mikův tichý šepot z hlavy. „To není pravda. Není a není.“

Když otvírám branku před Mikovým domem a vstupuju na cestičku za ní, štípe mě v podpaží pot. Jestli mi otevře jeho žena, nepoznám ji. Na internetu nejsou žádné její fotky a máma si dala záležet, abych se po soudním procesu nedívala na zprávy a nedostala se k novinám. A mobil ani počítač jsem v roce 1989 neměla.

Ale co když Dee Hughesová pozná mě? Do dódžó ani na soutěže nechodila, ale určitě se snažila zjistit, co jsem zač. Co když mě seřve, že jsem jí zkazila život? Když se dívám na svoje fotky z doby, kdy mi bylo čtrnáct, sotva se poznávám. Mívala jsem tehdy kulatý baculatý obličej a nosila tmavé vlasy ostrí-

hané na mikádo s ofinou. Teď je mám světlejší a delší, visí mi ve zplihlých pramenech kolem ostré brady a vystouplých líc-ních kostí, které jsem před osmnácti lety nemívala. A nezměnila jsem se jenom v obličeji. Oblé křivky, které jsem v pubertě nesnášela, jsou taky tytam. Když mám dobrý den, říkám si při pohledu do zrcadla, že jsem štíhlá. Ve špatný den si připadám vychrtlá a androgynní, jako by mě uplynulý čas připravil o veškerou ženskost.

Třikrát ťuknu na vstupní dveře. Představovala jsem si tuhle chvíli snad tisíckrát. Občas se Mike tváří šokovaně, že mě vidí. Občas se rozbrečí. Jednou jsem ho probodla, ještě než stačil promluvit. Soustředím se na lesklý červený lak na dveřích a zhluboka dýchám. Jestli Mike vykoukne zpoza závěsu, chci, aby mě viděl sebevědomě vzpřímenou, ne rozklepaný uzlíček nervů. A chci to mít za sebou, než mě zase zaplaví vzpomínky. Musím to udělat, dokud mám kuráž. Můžeme si popovídat na prahu nebo opodál v hospodě. Jestli mě pozve k sobě, odmítnu. I kdyby byl doma sám. Tím spíš, kdyby byl doma sám.

To je ona, vykřikne kdosi, když vycházím z francouzské policejní stanice. Tmou vyšlehnou blesky fotoaparátů. Vmáčknutá mezi čtyřmi policisty mířím k černému autu a nastupuju dovnitř. To je ta holka, co utekla s trenérem karate.

„Hej!“

Matně si uvědomuju hlas, mužský baryton, ale nevěnuju mu pozornost. Nevnímám skoro nic.

Musím zjistit, kde je Mike. Přivezli ho sem taky? Vyslychají ho za některými z těch béžových dveří?

„Hej! Vy tam u čísla padesát devět!“

Pomalou pootočím hlavu. Ve vedlejším domě se z okna v prvním patře vyklání chlap tak kolem pětapadesáti. Je do půl těla nahý a má ulízané vlasy, jako by zrovna vylezl ze sprchy. Snažím se vypudit z hlavy Mikovu tvář, přenést se duchem zpátky

STRACH

do přítomnosti, jenže pevně vězím v osidlech vzpomínek, jako bych se zasekla ve snu. Nebo spíš v noční můře.

„Jdete za Mikem?“ ptá se ten muž.

Mám říct ano, nebo ne? Netuším, kdo to je.

„Ano, jdu.“

„Kamarádka?“

Strnule se usměju. „Dávná kamarádka.“

Přejede mě pohledem a chlípně se usměje. „Ten se má.“

Ignoruju ho a vykročím po pěšině zpátky k autu.

„Je v práci,“ křikne za mnou a to mě přiměje zarazit se s rukou na klice dvířek. „V Greensleeves, tom zahradnictví. O sobotách jim rozváží zboží.“ O Mikově ženě se dotýčný nezmíní a já se na ni ptát nehodlám.

„Nechcete si se mnou někdy zajít na drink?“ zavolá, když nasedám do auta. „Abyste mi patřičně poděkovala?“

Zasloužil by si, abych mu vynadala, jenže nemám čas vysvětlovat mu, proč by žádná příčetná ženská nešla na rande s kokotem, co na ni huláká z okna. Je půl šesté. Musím zjistit, kde je to zahradnictví, a dostat se tam před zavírací dobou. Musím najít Mika. Co nejdřív. Než mě zase ochromí strach.

4. kapitola

Lou

V autě se pustím do převlékání ze školní uniformy; vysoukám se ze sukně a natáhnu si džíny. Když si rozepnu bezpečnostní pás, abych si sundala blůzu, Mike se na mě oboří.

„Co to sakra vyvádíš? Proboha, vždyť jsme na dálnici.“

Rychle si pás zase zapnu a pokouším se pod ním nasoukat do košile. V očích mě pálí slzy. Má to být romantický víkend, a Mike se na mě utrl jako na zlobivou žákyňu.

„Promiň,“ položí mi ruku na koleno. „Nechtěl jsem tě rozplakat. Prostě jenom nechci, aby se ti něco stalo, Lou. Znamenáš pro mě hrozně moc. To přece víš, ne?“

Přikývnu, ale za ruku ho nevezmu. Tíží mě na koleni jako závaží, dokud ji nezvedne, protože potřebuje dát blinkr a přejet do jiného pruhu.

Opřu se do dveří Greensleeves. Když vcházím dovnitř, prodavačka v červené polokošili na mě zpoza pultu zavolá, že už budou brzo zavírat. Nevšímám si jí a chvátám přes obchod, skoro nevnímám police s dekoracemi a krméním pro ptáky, vystavený zahradní nábytek a pokojové květiny. Kromě mě je v obchodě jen žena ve vysokém stupni těhotenství, která tlačí vozík plný hnojiva, ozdobných plůtků a letniček.

STRACH

Když procházím velkými dvojitými dveřmi na dvůr, mrknu se na hodinky. 17:53. Zavírají za sedm minut. Pokud Mike nebude někde mezi květinami, keři a stromky na dvoře, zkusím obchod obejít a podívat se, jestli vzadu nemá nákladovou rampu nebo tak něco. Nechci se sem vracet později nebo se Mika pokoušet zastihnout doma. Chci to mít z krku teď hned.

Jdu po kraji dvora a nahlížím do jedné uličky za druhou. Nikde nikdo. Až to celé obejdu, tak se seberu a půjdu –

Mezi hnědí a zelení probleskne modrá barva a donutí mě zastavit se uprostřed kroku. Jsem už na nejzazším konci dvora, u palet s ozdobně tvarovanými keři a vrbami v ozdobných květináčích. Po mojí levici, jen o pár metrů dál, stojí jako vojáci na strážích šest zahradních domků a kůlen. Do jednoho z nich právě vklouzl šedovlasý muž v modrém tričku.

Hrudí mi projede ostrá bolest, jako by mi někdo kolem žeber utáhl drát. Je to on. Je to Mike. Sice jsem ho zahlédla jenom kratičce, než za ním zaklaply dveře, ale stačilo to, abych zaregistrovala husté šedé vlasy, hluboké rýhy kolem úst a to, že při chůzi kulhá. Musí mu být devětačtyřicet, ale vypadá starší. Mnohem starší oproti tomu, jak si ho pamatuju, ale určitě je to on. Vsadila bych na to krk.

Přikrčím se za keře a vykouknu mezerou mezi nimi. Zahradní domek má na rozdíl od kůlen, které stojí z obou stran vedle něj, bílé umělohmotné dveře a dvě podlouhlá okna. V jednom se objeví Mike a z šera za ním se vynoří ještě jedna postava. Pohládí ho po tváři a Mike vyhlédne z okna na dvůr. Zachvátí mě děs, že mě vidí, ale on se vzápětí otočí zpátky k té ženě. Odhrne jí vlasy z tváře, podepře jí dlaní hlavu a skloní se k ní, aby jí políbil.

Líbají se několik vteřin, pak se žena odtáhne a já jí poprvé uvidím do obličeje. Má hnědé vlasy ostříhané na mikádo s ofinou. Kulatou bradu, plné baculaté tváře. Na sobě má džíny, které jí těsně obepínají silná stehna, a červenou polokošili, pod kte-

rou se jasně rýsují velká plná ňadra. A vůbec to není dospělá žena. Je to holka, tak třináctiletá, maximálně čtrnáctiletá.

Nepletím do zahradního domku a nerozeřvu se na Mika, ať od ní dá ruce pryč. Ani nejdu zalarmovat někoho ze zaměstnanců. Místo toho se rozeběhnu pryč, řítím se uličkami mezi stromky a keři, vyhýbám se květináčům a sochám. Nezastavím se, dokud nedorazím do bezpečí svého vozu, a tam buším pěsti do volantu, až mám kůži celou zarudlou a ruce mě bolí.

Ještě nikdy jsem k sobě necítila větší nenávisť než teď.

Když jsem Mika viděla líbat tu holku, měl mě opanovat vztek. Nebo znechucení. Jenže já jsem měla pocit, že mě zradil. Líbal ji stejně, jako líbával mě: odhrnul jí vlasy, podepřel jí hlavu, laškovně přejel její rty svými, a teprve pak si ji k sobě přitiskl a políbil ji důkladněji.

Já musela na náš první polibek čekat hrozně dlouho. Neštětněkrát mi ho odepřel, odtáhl se, než se naše rty mohly dotknout, a řekl mi, že jsem příliš mladá a že by to nebylo správné. Kvůli té jeho zdrženlivosti jsem o něj stála tím spíš. Lehávala jsem v posteli a přehrávala si každý dotek, každý významný pohled, každé něžné slůvko. Přejížděla jsem si prsty přes rty, tiskla je k nim a představovala si tlak jeho úst. Bylo mi čtrnáct a ještě jsem se nikdy s nikým nelíbala. Ve škole jsem to nikomu neřekla, jenže teenageři zavětří slabost a strach, stejně jako prasata zavětří lanýže, takže to stejně všichni věděli. Začali mě šikanovat už ve třinácti, krátce před rozchodem mámy s tátou. Netušila jsem proč. V jednu chvíli jsem byla neviditelná a vzápětí jsem se ocitla v hledáčku tyranů. To táta navrhl, ať začnu chodit na karate. Tvrdil, že mi to zvedne sebevědomí, i když třeba karatistické údery nikdy nepoužiju. Sebevědomí? Dobrý vtíp.

Leknou se, když na parkoviště vjede tmavozelený kombík. Otočí se do protisměru a zůstane stát poblíž výjezdu. Řidič nevystoupí, ale stáhne okénko a oklepe z něj cigaretový popel.

STRACH

V tu chvíli se rozlétnou dveře zahradnictví a vyběhne z nich ta holka, kterou jsem viděla v zahradním domku.

„Chloe!“ zahaleká na ni muž v kombíku a vykloní se z okna.

Dívka sprintuje přes parkoviště. „Nezlob se, tati, nezlob se,“ omlouvá se, když obíhá auto.

„Čekám tu celou věčnost. Nasedej.“

Lže.

„Potřebovali, abych se zdržela dýl,“ prohlásí dívka a otevře dvířka. „Nemohla jsem z práce prostě...“ Zbytek věty neslyším, protože vklouzne do auta a zabouchne za sebou dvířka.

Když auto se zapnutým blinkrem vyjíždí z parkoviště, ohlédnu se po dveřích zahradnictví. Mám čekat na Mika, anebo vyrazit za tou holkou?

Zelený kombík zahne doprava a najede na silnici. Nastartuju vůz.

5. kapitola

Chloe

Chloe celou cestu domů poslouchá tátovy tirády. Je prý hloupá. Nezodpovědná. Sobecká. A taky tlustá. Většina třináctiletých holek by byla ráda, že má ke škole brigádu. Snad je dochvilnější, aspoň když po ní něco chce šéf. Mike je sice tátův kámoš, ale nic ho nenutilo hledat jeho hloupé dceři brigádu. Jestli Chloe dostane vyhazov, ztrapní je tím oba dva.

Aby tátu vytěsnila, snaží se soustředit na živý plot ubíhající za oknem jako zelená šmouha, jenže kdykoli se od něj odvrátí, táta se na ni utrhne, ať se na něj dívá, když s ní mluví.

Nenávidím tě, pomyslí si Chloe při pohledu do jeho očí. Jsi tyran. Tyranizuješ mámu i mě. Slušně se chováš jenom ke svému miláčkovvi Jamiemu, svojí miniaturní kopii. Je mu teprve sedm, takže je moc malý na to, aby si uvědomil, že jeho táta je debil. Myslí si, že táta by neudělal nic špatného, vždyť ho bere na zápas týmu Vlků, kupuje mu kartičky s fotbalisty a chodí s ním k McDonaldu, jenom ve dvou, táta se synem. Chloe by ráda věřila, že až se Jamie dostane do puberty, spadnou mu šupiny z očí a pochopí, že se ženami se nemluví jako s onucí. Ale zrovna včera, když mu řekla, ať po večeři odnese talíř do myčky, opáčil: „A proč? Táta to taky nedělá.“

Chloe se už dlouho snaží přijít na kloub tomu, proč jsou táta s Mikem kamarádi. Vždyť jsou úplně odlišní – víc už by to snad ani nešlo. Její táta Alan je surovec a hrubián. Mike je chápavý a laskavý. Táta ji v jednom kuse kritizuje a ona se kvůli němu cítí mizerně. Mike jí říká, že je krásná, a vzbuzuje v ní pocit, že jí svět leží u nohou. Ze začátku ho moc ráda neměla. Nejdřív ho ignorovala, když přišel na grilování nebo si s tátou vypít na zahradě pár piv. Bohatě jí stačilo, že musí snášet tátou, a neměla sebemenší chuť vybavovat se s jeho stupidními kamarády. A když jí táta navrhl, ať jde na víkendovou a odpolední brigádu do zahradnictví, zhrozila se. Zahradnictví? To je nebetyčná nuda. A navíc musí po odpoledních psát domácí úkoly. „Stejně z tebe jedničkářka nebude,“ vyštěkl táta. „Ani kdybys dřepěla nad úkolama do konce života. Radši naber zkušenosti s prodáváním v krámě, dokud můžeš.“ Nakonec ji přemluvila máma. „Aspoň vypadneš z domu,“ řekla jí tiše. „A třeba si najdeš nové kamarády.“ Chloe si nebyla jistá, jestli se chce kamarádit s lidmi, co pracují v zahradnictví, ale vyhnout se na šestnáct hodin týdně tátovi ji lákalo. A navíc si vydělá peníze, takže se ho o ně nebude muset doprošovat.

Když auto konečně zastaví na ulici před domem, Chloe nehybně sedí, dokud jí táta neřekne, že může vystoupit, a pak se rozeběhne po cestičce ke dveřím.

„Mami!“ zavolá. „Už jsem doma!“

Nakoukne do obýváku a uvidí Jamieho, jak sedí na koberci před televizí a svírá dálkové ovládání herní konzole, jako by mu přirostlo k rukám.

„Jamie, kde je máma?“

„Šla si lehnout. Má migrénu, Už zase.“

Chloe bere schody do patra po dvou a tiše otevře dveře ložnice rodičů. Závěsy jsou zatažené a v pokoji je šero, ale rozezná obrys mámina těla, jak leží stočená do klubíčka na svojí straně postele. Spí. Chloe si sáhne do kapsy pro telefon a podívá se,

kolik je hodin. 18:17. Zajímalo by ji, jestli už je Mike doma. Ne že by věděla, kde to je. Když se ho zeptala, kde bydlí a jestli má rodinu, zavrtěl hlavou a řekl: „Potřebuješ vědět jenom tolik, že jsem osamělý. To znáš z vlastní zkušenosti, nebo se pletu?“ Odvrátila zrak, protože jeho pronikavý pohled nemohla vydržet.

„Chloe!“ řve na ni zezdola táta. „Jestli máma nemůže uvařit večeři, tak to budeš muset udělat ty.“

Chloe se ještě jednou podívá na mámu, která má ochablé svaly v obličeji, uvolněná ramena a pomalu zhluboka oddechuje, a pak vykročí zpátky dolů po schodech.

6. kapitola

Lou

Jakékoli napětí mezi mnou a Mikem vyprchá, jakmile trajekt vyjede z terminálu a my smíme vystoupit z auta. Popadne mě za ruku a napůl mě vede, napůl vleče nahoru na palubu.

„Pojď, najdeme herní automaty.“ Celý září a na tvářích zarostlých strništěm se mu dělají dolíčky. „Jestli tam mají takové ty s plyšáky, tak ti nějakého zkusím vylovit.“

Přecházíme od automatu k automatu: střelnice, simulátor řízení vozu, tanec. Mike vyhraje ve střelbě. Já v tanci. A taky v řízení auta, ale podvodem – škubnu mu volantem, až se mu vůz otočí do protisměru. Je mu to fuk. Stáhne si mě na klín, zasype mi obličej polibky a vůbec se nestará o to, jestli nás někdo uvidí. Když vyzkoušíme všechny hry, házíme nablýskané desetipence do výherního automatu. Napřed hrajeme týmově, pak závodíme, kdo vyhraje víc. Když se vodopád mincí sype přes okraj ven, Mike mě obejmě kolem pasu a zvedne mě do vzduchu.

„Oslavíme to stylově!“ rozesměje se. „Zvu tě na hamburger!“

Odvede mě do restaurace a objedná hamburgery, hranolky a mléčné koktejly. Přiměju ho, aby si namočil hranolky do koktejlu („je to hnus“), a on mě vyhecuje k soutěži, kdo ukousne z země větší kus. Za těch osmnáct měsíců, co se známe, jsem

Mikovu osobnost poznala z mnoha různých stran. Zažila jsem ho přemýšlivého, citlivého, laskavého i přísného (to jen při hodinách karate). Nikdy jsem ho ale neviděla takového jako teď. V téhle hravé náladě je úžasný. Mám pocit, jako bychom byli stejně staří.

Netrvá to ale věčně. Jak se blížíme k Calais, Mike je čím dál zamkklejší, a když v autě sjíždíme z trajektu a já se ho zeptám, kam máme namířeno, oboří se na mě, ať si počkám. Když nám celník kontroluje pasy, Mike se celý napne a stojí strnule jako socha. Je ustaraný, ale nemá proč. Máma s tátou žijí v domněni, že jsem s kroužkem karate odjela na víkend kempovat. Pokud se vrátím do nedělního večera, nebudou se strachovat.

„Moje neteř,“ řekne Mike, když se uniformovaný muž podívá z něj na mě.

„Oui,“ přitakám a usměju se na celníka. Mike sebou nepatrně škubne, jako bych ho naštvála, ale nespouští zrak z mužovy tváře.

„Merci.“ Celník nám vrátí pasy a mávnutím nás pustí dál.

Když jsem zajížděla na parkoviště malvernské policejní stanice, bylo mi skoro na zvracení, ale vztek mi dodal sílu vystoupit z auta a vejít do budovy. Bůh ví, co si o mně policista za pultkem pomyslel, když jsem k němu doběhla a vychrlila, že nutně potřebuju s někým mluvit.

Teď mi splašeně tluče srdce, příšerně drmolím a můj hlas se rozléhá malou, béžově vymalovanou místnůstkou. Detektiv seržant Hopeová mě nepřerušuje. Pozorně naslouchá, dívá se mi do očí a nad psací podložkou drží připravenou propisovačku.

„Stalo se to v zahradnictví Greensleeves u Powicku,“ vykládám. „Těsně před zavírací dobou. Ten muž se jmenuje Michael Hughes. Celé jméno té dívky neznám, ale křestním je Chloe. Její táta na ni tak volal, když ji přijel vyzvednout. Sledovala jsem

STRACH

je pak v autě domů. Bydlí na Missingham Road v čísle 29. Je to kousek od –“

Seržantka Hopeová povytáhne obočí. „Vy jste tu dívku sledovala domů?“

„No jistě. Mám o ni strach. Napadlo mě zjistit, kde bydlí, abych vám tu informaci mohla předat.“

„A proč jste se nezeptala někoho ze zaměstnanců? Vždyť jste mi právě řekla, že tam podle vás pracuje. Že měla stejné tričko jako pokladní.“

„Na odchodu jsem pokladní nikde neviděla.“ Když tu lež vypouštím z úst, svírá se mi hrud', jenže co jiného můžu říct?

Seržantka se na mě dívá, jako bych se zbláznila. Zachovala jsem se divně? Normální člověk by Chloe domů nesledoval?

„Co jste udělala potom?“

„Jela jsem rovnou sem.“

„Dobrá. Takže to vezmeme ještě jednou od začátku.“ Seržantka Hopeová odloží propisovačku na psací podložku. „Byla jste v zahradnictví a zahlédla jste dospělého muže, jak líbá nezletilou dívku?“

Chci polknout, ale mám v puse úplně sucho. Tahle béžová místnost bez oken ve mně vyvolává vzpomínky, které bych radši vytěsnila, a musím vynaložit pořádnou sílu vůle, abych neutekla.

„Ano, vždyť vám to říkám. Zašel do zahradního domku. Ona už byla uvnitř, jako by tam na něj čekala. Rozhlédl se, jestli je nikdo nevidí, a pak ji začal líbat.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Těsně před šestou.“

„A ten...“ podívá se policistka na poznámky, „... Michael Hughes. Ten v tom zahradnictví pracuje taky?“

„Ne. Poskytuje dopravní služby. Nejspíš i tomu zahradnictví.“

„Takže vy ho znáte?“

„No...“